

Horváth Szabolcs

Visszatapsolva

MÁSODIK VERSKÖTET

Lenni

Egy kis tréning sosem árthat meg,
Így egy rossz papíron nevezlek,
Téged, kit oly nagyon kedvellek,
S el nem engedlek.

De látod, így néz ki szobám,
Mely szívem otthona, s hazám,
Nem nézek tétován,
Vagyok csak, egyre inkább vidám.

Már olykor csak magamban,
Magány nélkül ülök, hiányodban,
Lenni néked rosszban és a jóban,
Fogni kezed a nyárban és a hóban.

Az akarok lenni, ki mindig ott lesz neked,
Nincs oly ki helyettem vigyázna rád, féltelek,
De várni arra, hogy lássalak téged,
Hangod halljam, csodáljalak, nézzelek.

Ígérted azt, hogy látjuk majd még egymást,
Kérem Istent arra, adjon reá áldást,
Lenni szeretnék neked, kiépít lakást,
Ha csak egy barát is; vagy tán egy társ.

2011.05.30.

Társ a sivatagban

Nem dombokat egyre nehezebb mászni,
S a lejtőn könnyű elesni.
Ha te sem lennél...
Mint éjszaka a nappal nélkül;
Nappal éget a nap, éjjel a fagypont alá hűl.
Kell, hogy, életem végig kísérd, és hogy velem legyél.

S még a túlvilágon is, ott élj kezem simogatásától,
Ébren vagyok; szinte minden éjjel, figyelem, ahogyan te alszol.
S sivatag; semmi élet benne, életem kezembe,
Élsz kezemben, és szívemben.
Már nem nevezem azt a pillanatot, amikor vizedből, csókokból ittam,
Egy pillanatra éltem, de reá meg is haltam.
S az életem így kötöm össze veled,
Nem láthatom szemed, nem érinthetem kezéd.
Bár azt mondanád, ezentúl mindig hozzám tartozol,
Köszönöm az esti dalt tőled, a halálos szerelem altató daláról.
Nem telik már el órám, hogy én ne gondolnék rád,
S úgy se, hogy talán majd csokolom szád.
De beszélgetésünk is, teljesen folyékony,
Kedvelni véllek téged nagyon.
S ha az mögé nézek, amit látni vélek,
Rájövök, hogy így kicsit talán boldogabban élek.

Az élet sivatagában, te vagy a kulacsom, és vízem,
Társam vagy valahogyan; te tartasz életben.
Figyelek reád, hogy sose légy üres,
Lelket tartod bennem, a végsőkig, kitartó vagy, és ügyes.
S ha tele vagy, akkor sem iszom a csóкод,
Magamhoz szorítalak; csak azt lehet; s hallgatom bókod.
Hangod selymessége simogatja az arcom,
Az éjszaka nyugodt, de olykor kész vadon.
A dűnék között vagyunk; ahol se ház, se lak,
A szélről, és a vihartól nagyon óvlak; mindig a kezemben tartalak.
Nem feledteted velem azt, hogy honnan is jöttünk,
Te kiabálsz, ahová tartunk; jövünk.

2011.06.01.

Még nem dobhatsz el magadtól

Már hallani sem kívánsz rólam,
Más is hódol néked, és én vagyok az útban.
Jelentesz nekem sokat, belül mindig bennem leszel,
Akkor is, amikor többé velem soha nem leszel.
Hiányzol nagyon, s párnám ölelem helyetted,
Lelkembe írtad, azzal egy csókokoddal neved.

Szükségem van reád, hogy velem légy,
Csend van, szobám... arcoddal kitapétázva... ahogyan láttalak,
Párnám karolom helyetted... s nem zümmög; sem szünyog, sem légy,
Kell, hogy egy hosszú percen keresztül, karomba zárjalak.

Ne dobj el, hisz lelkem, s szívem erősen kötődik hozzád,
Mielőtt velem aludnál el, megcsókolnám a szád.
S imáim is, érted szólnak, hogy lássalak s, hogy veled legyek,
Ha hinnél szavamnak, tudnád, hogy szeretlek.
Nem tudom elviselni, hogy nem kellek neked, s, hogy olyan
 érdekel téged, aki nem is szeret,
Annyira... hogy halálomig csak te, és veled.

Ne tégy tönkre, kérlek; hisz még rosszat sem akarok,
Őszinte vagyok hozzád mindig, és soha nem hazudok.
Ágyamon minden éjjel egyedül fekszem,
S gondolok rád... kedvesem.

Láss belém, s érezd, hogy igazán; s tisztán,
Itt van otthonom, s kebledben, dobogó szívben; hazám.

Hiányzol... szeretlek nagyon.

2011.06.23.

Az a csodás lány

Ha majd tinta végleg elfogy,
S ha majd; papír sem lesz több,
Bújjik majd ennek emléke, többi között.

Ki így látott írni,
S ő az; a csodás lány, kit szeretek, s ő érzi,
Tesz érte; hogy lenni együtt; miérteket érti,
Hogy egyedül hagyjon, tétlenül nem nézi.

Most talán a kezemből csordul tollam, vagy szememből könnyem,
Levegőmet sem veszem már, könnyen,
Nem feledem; mi vagy, s mi voltál nekem.

S ha majd, távol vagy tőlem, úgy szeretlek,
Érted; és azért sírok, mert sose foghatom a kezed.
Soha nem kérhetem majdan kezéd, hisz azt, mást teszi majd helyettem,
Ahogyan azt, amit én akarok mondani; kedvesem vagy; csillagom,
és egyetlenem.

De kérem mostan kezéd, hogy feleségem legyél,
A jóban, és a rosszban, mindig szeressél.
Adom hát hűségem, s ad te is szavad, hogy viszont az leszel,
Mást pedig, sohasem keresel.

Válaszolj hát, igennel, vagy nemmel kérlek,
Nem tudom még mit is, mondhatnék; nagyon szeretlek téged; s
veled szeretném le élni életemet.

2011.07.06.